

[Statsministeren]

modtagerne, men samtidig sørger for, at lønmodtagerne med forsinkelse i form af ATP får mulighed for at få de samme penge. Det er samfundsøkonomisk en god måde at gøre det på, det er socialt en god måde at gøre det på, og det er altså en måde, som lønmodtagerne har kunnet forstå og har kunnet acceptere, og som derfor ikke kan siges at være molboagtig.

Hr. Bertel Haarder, synes jeg, var meget skrivebordsteoretisk i sin måde at vurdere indkomspolitik på, for når dyrtidsreguleringssystemet bortfalder, betyder det jo bare pres på lønningerne. Nu er der det at sige til det, at det alene er den anden eventuelle dyrtidsportion i en udbetalingsituation, der er indgreb over for, og det kan måske ikke helt afvises, at det kunne resultere i et lønpres på anden måde i form af lønglidning, men hvad ville der så ikke ske, hvis man tog alle dyrtidsportionerne? Jeg tror altså derfor, man må sige, der er en enorm selvmodsigtelse i det, og jeg tror ikke, man kan klare det med en fiks henvisning til, at det er skatteproblemerne, der skal klare alle disse ting.

Derfor vil jeg sige til hr. Bertel Haarder: prøv at lade være med at sidde ved et skrivebord og regne indkomspolitikken ud fra en fiks teoretisk forestilling om, hvordan man bare gør det ved at lægge to og to sammen, for det gælder simpelt hen ikke; når man rører ved arbejdsmarkedets forhold, fordi man finder det nødvendigt at gøre det, er der en række andre faktorer, ikke mindst psykologiske faktorer, der skal tages hensyn til. Der er skåret, men der er skåret på en sådan måde, at indkomstudviklingen, herunder lønudviklingen, ikke har været voldsom.

Derfor er det heller ikke rimeligt, når hr. Bertel Haarder siger, at lønniveauet har udviklet sig nogenlunde som i den forrige overenskomstperiode. Sagen er ganske enkelt den, at der er en markant forskel på den indkomstudvikling, der har fundet sted i indeværende overenskomstperiode, i forhold til den tidligere, og det skyldes, tror jeg, at indkomspolitikken trods alt, så langt som det har været muligt for en socialdemokratisk regering, har været præget af helhed og har været præget af hensyn ikke mindst til de lønmodtagere, som jo i høj grad også har været med til at lægge ryg til denne udvikling.

Men jeg bemærkede også hr. Bertel Haarders lidt vrede bemærkning om, at parterne nok selv skal få lov til at klare det, hvis de kan. Dertil vil jeg meget venligt sige, at det er vi egentlig enige i, og det er jo sådan set det afgørende.

Hr. Palle Simonsen sagde, at indkomspolitikken stort set er lykkedes, og jeg kan vist bare notere, at jeg er enig med hr. Palle Simonsen i den vurdering, og at jeg derfor er glad for, at de konservative, som ikke i første omgang var med i forliget, besindede sig og gav tilslutning til den løsning, vi endelig fandt frem til blandt visse forligspartier.

Hr. Melchior sagde, at hvis det dagsordensforslag, der skulle søge at løse disse problemer, blev vedtaget isoleret, ville det være meget uheldigt, fordi tingene skal ses i en større sammenhæng. Ja, for pokker, jeg er enig. Under augustforligsforhandlingerne prøvede vi jo netop, så godt som det nu er muligt politisk og økonomisk, at koordinere tingene. Derfor er det meningsløst og halsløs gerning, hvis man prøver på at pille tingene i stykker bagefter, akkurat som det også er uheldigt, hvis man prøver på forud for de kommende forhandlinger på arbejdsmarkedet at tage noget ud og derved ligesom stikker en pind i hjulet for disse forhandlinger, og det ville man gøre, hvis man bakkede op bag dagsordener og i øvrigt også andre initiativer, vi har set i folketinget – jeg tænker på ØD-dagsordensforslag, vi havde på et tidligere tidspunkt, og jeg kunne nævne et par ting til. Tag dog for pokker at lade os være enige om, at vi tilstræber at koordinere de ting, som nu engang har en naturlig sammenhæng! Jeg er altså enig med hr. Melchior i det.

Hr. Melchior sagde også, at det selvfølgelig ville være rart, hvis man af hensyn til erhvervslivets dispositioner kunne ordne tingene for en lang periode forud. Det er da rigtigt, men nu skal vi jo også lige huske, at det er et liberalt økonomisk system, vi har. Vi må huske, at der er så mange faktorer uden for folketinget, som også gerne vil have noget at skulle have sagt, og det er nok at stille for store forhåbninger at tro, man på en bestemt dato i 1976 eller nu f. eks. skulle kunne sige præcist, hvordan alle faktorer i den økonomiske udvikling skal være i 1980 og 1982, for det er jo egentlig konsekvensen af den ønsketænkning, som jeg også forstod hr.